

И ето, слѣдъ като излиза изъ кухнята на вѣщипата, дѣто му бѣ приготвено питието, влюбва се въ Маргарита, едно просто момиче, което срѣща на улицата. Пламналъ отъ страсть, вика на помощъ Мефистофеля; и тоя духъ, който прѣди часъ само щѣше да му открива Всичкото и надъ Всичкото, сега е обикновенъ сводникъ чрѣзъ една стара съсѣдка на момичето. Дяволскиятъ му инстинктъ захваща пакъ съ дяволски срѣдства: чрѣзъ друго питие приспива дълбоко майката на момичето; въ дуела между Фауста и брата на Маргарита намѣсва се и той и убива младия момъкъ. Тъкмо когато цѣль свѣтъ хули и ругае и позори милата му, за да го накара въ захласъ да забрави всичко, той го води изъ фантастични мѣста прѣзъ чудни нощи. Една непрѣдвидена случайность събужда у Фауста спомена за Маргарита — и пакъ се връщатъ да ѝ помагатъ. Момичето е осждено и хвърлено въ зънданъ. Тамъ става оная сърдцераздираща сцена, може би най-драматичното мѣсто въ цѣлата нѣмска литература. Бѣдното момиче въ полуда, но все пакъ съ пламнала отъ погледа на Богородица искра въ сърдцето, отблъсва любимия си, не ще да знае за неговата адска помощъ. И тъкмо когато Фаустъ иска да я изтръгне насила, удря частъ на наказанието.

Тѣй свършва трагедията на Гретхенъ и първата частъ на „Фаустъ“, съ която най-великиятъ нѣмецъ е живѣлъ почти цѣль животъ и ще живѣе до вѣка. Опитяхъ се да я прѣдамъ на български въ размѣра на оригинала. Самата ми смѣлость би трѣбвало да се счита за подвигъ. И зная много добрѣ какъ съмъ си извършилъ работата, защото на всѣкъждѣ ме ръководи честното старание: кждѣто пжтътъ бѣше трѣнливъ, не гледяхъ да го заобиколя, а минахъ прѣзъ него и излѣзохъ, макаръ и разкъравенъ. Знамъ, ще има да слушамъ: гладкостъ нѣма, грапавина има, рими непълни — ще викатъ ужасни уста. Нека викатъ тѣ. Но за оние, които уважаваатъ труда и които искатъ да ме разбератъ и да погледнатъ по-спокойно: Гьоте е нѣмалъ кенлерски слабости. Стихътъ на оригинала е не-